

Bariera mortală dintre poporul lui Dumnezeu și solia lui Dumnezeu

Marți, 7 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Nu ar fi de așteptat ca între poporul lui Dumnezeu și solia lui Dumnezeu să existe o compatibilitate perfectă?

Da, este normal ca solia lui Dumnezeu să nu aibă impact asupra lumii, căci cele două se află în conflict mortal. Dar să existe discordanțe, și chiar război declarat, între poporul lui Dumnezeu și solia lui Dumnezeu este teribil de neplăcut și cu totul de neînțeles.

Unii rezolvă ecuația simplu: Dacă o solie și un popor sunt la cuțite, ori solia nu este de la Dumnezeu, ori poporul nu este al lui Dumnezeu. Prima variantă a fost de departe cea mai populară în decursul istoriei. Dumnezeu trimitea o solie poporului Său, iar profeții oficiali o analizau și declarau că ea nu poate fi de la Dumnezeu, sub diverse motivații: a) că nu este conformă cu Scriptura; b) că nu reflectă corect realitatea; c) că subminează autoritatea clasei conducătoare, și prin extensie, pune în pericol organizația; d) că solul nu are acreditare academică, și prin urmare nu este pregătit să înțeleagă asemenea chestiuni; e) că solia produce în popor mai mult agitație și zgomot decât lumină și putere.

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu se află într-un conflict asemănător și nu dă semne că ar fi pregătită să rezolve situația mai bine decât alții altădată. De aproape 120 de ani suntem confrunțați cu solia neprihănirii lui Hristos, iar ideile preconcepute și opoziția manifestate la Minneapolis împotriva ei nu par să facă loc unei acceptări realiste și temeinice. Cu excepții rarissime, corpul pastoral o tratează cu nepăsare totală, și nu își dă seama că fără această solie predicarea lor rămâne „un depozit de idei seci,” cu totul incapabile să aducă redeșteptare și reformă.

Frații din poziții de răspundere se află în fața aceleiași dileme ancestrale: Un popor și o solie în conflict nu pot fi simultan de la Dumnezeu. Să admită că acesta nu mai este poporul lui Dumnezeu, ar însemna sinucidere denominațională. Nu rămâne decât varianta convenabilă că solia nu poate fi de la Dumnezeu, iar această poziție este apărată cu un zel incredibil. Și cu mare eficiență, deoarece poporul nostru se ține departe de solie, iar purtătorii ei de azi sunt obligați să strige mereu „necurat, necurat.”

Teologii noștri fac însă o greșeală fatală, căci acesta este cu adevărat poporul lui Dumnezeu, iar solia este cu adevărat din partea Domnului:

„Ei au fost mânați de un alt spirit la acea întâlnire, și nu au știut că Dumnezeu a trimis pe acești tineri, A.T.Jones și E.J.Waggoner, cu o solie specială la ei, pe care au tratat-o cu batjocură și dispreț, neînțelegând că inteligențele cerești privesc asupra lor și le înregistrează cuvintele în cărțile din cer” (The EGW 1888 Materials, 1043).

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones... Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter S24, 1892).

Acestea sunt doar câteva dintre sutele de confirmări ale Spiritului Profeției că solia 1888 vine din partea Domnului. Ea nu este primită deoarece descoperă o vulnerabilitate denominațională majoră: Nu solia are probleme, ci biserica. Nu solii sunt cauza tensiunii, ci îngerul bisericii, care nu reușește să înțeleagă că este posibil ca o solie de la Dumnezeu să fie în conflict marcant cu biserica, și că soluția nu constă în evitarea soliei.

Poporul acesta, da, este poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. În același timp, solia 1888 este „o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea.” Acest popor și această solie se află în conflict mortal de aproape 120 de ani. Nicio generație de conducători nu a reușit să înțeleagă principiul păcatului denominațional, al responsabilității moștenite, și să pună astfel împreună o solie și un popor care este singurul destinat al ei. Serva Domnului era atât de alarmată de această orbire colectivă încât le striga în față, de la înălțimea amvonului Conferinței Generale, să se dea la o parte din drum, să permită luminii să ajungă la popor.

"Este un păcat îngrozitor în ochii lui Dumnezeu ca oamenii să se așeze între popor și solia pe care El vrea să le-o trimită, așa cum fac unii dintre frații noștri acum. Sunt unii care, ca și iudeii, încearcă imposibilul ca să facă fără efect solia lui Dumnezeu. Aceștia care se îndoiesc ar trebui ori să primească lumina adevărului pentru acest timp, ori să se dea la o parte din drum, ca alții să aibă ocazia să primească adevărul... Cei care trăiesc chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pot aștepta o bogată măsură a Spiritului Sfânt, dar dacă... Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, unii dintre conducătorii noștri vor merge pe aceeași cale în lepădarea soliei, ca iudeii din timpul lui Hristos” (EGW 1888 Materials, 388-488).

În zadar. Istoria nu înregistrează nicio reacție a vreunui oficial în această direcție. Nimeni nu s-a dat la o parte din drum. Și nimeni nu recunoaște că o asemenea nerecunoaștere este sprijinită de „puterea fermecată” a dușmanului:

„Dumnezeu a trimis poporului Său solie după solie, și inima mea a fost zdrobită să văd pe cei despre care credeam că sunt învățați și conduși de Dumnezeu, cum cad sub puterea fermecată a dușmanului, care i-a făcut să respingă adevărul prezent” (The EGW 1888 Materials, 388-428).

Istoria se repetă fără nicio abatere. Deși solia este vitală poporului, ea continuă să fie „interceptată” după modelul Minneapolis:

„Dumnezeu v-a trimis o solie pe care dorește să o primiți, o solie de speranță, lumină și mângâiere pentru poporul Său. Nu este datoria voastră să alegeți canalul prin care trebuie să vină ea. Domnul dorește să vindece rănilor oilor și mieilor turmei Sale prin alifia cerească a adevărului că Hristos este neprihănirea noastră... Oile care trebuie hrănite sunt împrăștiate pe munții lui Israel; ele mor de foame înghițind teorii uscate... Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă spre a vedea nevoile poporului, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său, și au respins solia harului vindecător. Limbajul sufletului vostru a fost: “Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (The EGW 1888 Materials, 389).

Respins, adevărul prezent nu a mai ajuns la popor: „...și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie” (Isa 59:14).

Isaia ne spune aici pentru care motiv cei mai mulți nu văd absolut nicio lumină, niciun adevăr special în solia 1888. Și au dreptate să nu vadă nimic special, deoarece la Minneapolis a fost doar „începutul” luminii. Dar acel „început” fiind batjocorit, umilit și insultat, s-a blocat în piața de obște, ceea ce a făcut ca „izbăvirea” să se întoarcă „îndărăt,” mântuirea să stea deoparte, iar neprihănirea să nu se poată apropia.

Atunci când străjerii de pe zidurile Sionului „interceptează” lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său, neprihănirea nu se poate apropia, adevărul se poticnește în agora adventistă, mântuirea se ține deoparte iar izbăvirea își ia zborul.

Ce așteaptă Dumnezeu de la responsabilii (deocamdată iresponsabilii) poporului Său? Nimic mai mult decât să pună împreună solia și poporul, iar această fuziune salvatoare se poate face în două feluri: Ori să primească cu bucurie solia și să ajute la propagarea ei, ori să se dea la o parte din drum.

Exemplele recente de pocăință denominațională obligă biserica să reconsidere cu seriozitate maximă politica ei față de solia 1888. Noi credem că poporul acesta ar putea fi ajutat repede să decidă dacă mai dorește să șchiopăteze mult de ambele picioare, dacă străjerii ar recunoaște vinovăția lor în această idolatrie pioasă, acceptând sfatul Martorului Credincios exprimat prin Isaia. Acolo Domnul explică îngerului bisericii Laodicea care ar trebui să fie glasul inimii lui: „Am fost vinovați și necredincioși față de Domnul, am părăsit pe Dumnezeul nostru; am vorbit cu apăsare și răzvrătire, am cugetat și vorbit cuvinte mincinoase” (Isa 59:13). Ah, câte cuvinte mincinoase împotriva soliei 1888 s-au rostit în acești aproape 120 de ani... Și câte se mai rostesc încă...

Atunci bariera mortală dintre popor și solie ar fi spulberată, iar biserica ar deveni repede frumoasă ca luna, curată ca soarele, și „cumplită ca niște oști sub steagurile lor” pentru toate bastioanele ridicate de Baal în această societate postmodernă.

Deocamdată ne învârtim în jurul muntelui ca niște oști fără steagurile lor, gata să punem umărul la toate planurile prin care Baal își întărește dominația asupra acestei civilizații, cu convingerea fermă că ridicăm împărăția lui Dumnezeu pe pământ.